

[Indenrigsministeren.]

økonomisk henseende, en udvidet beskatningsret, foreslås bibeholdt i den form, at der tillægges indenrigsministeren bemyndigelse til efter andragende fra erhvervskommunens kommunalbestyrelse at nedsætte den i § 19, stk. 1, under nr. 2 omhandlede indtægtsgrænse, der jo efter forslaget ikke vil ligge fast, med indtil 35 pct.

Under behandlingen i det andet høje ting er det dernæst foreslået, at erhvervsskat af indtægt ved havfiskeri alene skal svares til en kommune, når fiskeriet drives med et fartøj, der må anses for nærmest hjemmehørende i en i kommunen beliggende havn, og at hele indtægten ved fiskeriet da skal anses for at være erhvervet i den pågældende kommune. Med hensyn til spørgsmålet om, i hvilken havn et fartøj må anses for nærmest hjemmehørende, kan jeg ganske henholde mig til den af folketingsudvalget afgivne betænkning, hvorefter der i så henseende må lægges afgørende vægt på, i hvilken havn fartøjet har haft det største antal liggedage. Endvidere skal lønnet medhjælp ombord på skibe, der driver havfiskeri, herunder partsfiskere, fremtidig ikke være undergivet erhvervsskattepligt.

Jeg tillader mig at anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Hans Hansen: Det foreliggende lovforslag tilsigter ændringer i afsnittet om erhvervsbeskatningen i lov om personlig skat til kommunen.

Erhvervsbeskatningen er en udligning, en fordeling af den kommunale skat mellem opholds- og erhvervskommunen i de tilfælde, hvor en skatteyder har bopæl i en anden kommune end den, hvori han har sit erhverv. Der kan også være tilfælde, hvor der er flere erhvervskommuner. Erhvervsbeskatningen hører til de spørgsmål, om hvilke der har stået bitter strid, men det har vel i almindelighed været således, at der i alle partier har gjort sig modsatte opfattelser gældende om dette spørgsmål ud fra lokale opfattelser og interesser.

At erhvervskommunen skal have sin del af kommuneskatten, er forståeligt, når man har set de mange tilfælde, hvor folk har søgt ud til kommuner med en lavere kommuneskat, medens erhvervskommunen har måttet afholde en række udgifter, som

også har været til fordel for den erhvervsdrivende.

I loven om personlig skat af 1937 blev erhvervsbeskatningen ændret meget betydeligt, men efter min mening var de fastsatte beløb for erhvervsbeskatningen altfor lave; den daværende indenrigsminister havde da også foreslået større beløb. Disse tal, for den samlede indkomst på 3 000 kr. og for erhvervsindkomster på 1 000 kr., blev ved lov af 12. juli 1946 ændret til henholdsvis 5 000 kr. og 2 000 kr., men de var alligevel for små, når man ser hen til den stigning, der har fundet sted i prisniveauet. Det må nemlig være således, at opholdskommunen må kunne få en så stor skat, at den i nogen grad dækker kommunens udgifter til de pågældende beboere.

Nu har den højtærede indenrigsminister med det foreliggende lovforslag søgt at råde bod på disse skavanker, og jeg synes, den højtærede minister har haft en heldig hånd til at løse denne opgave, således at man kan sige, at han har delt sol og vind lige, og jeg takker den højtærede minister for lovforslagets fremsættelse.

Da ministeren så udførligt har gjort rede for lovforslaget i sin forelæggelsestale, finder jeg det unødvendigt at gennemgå det i enkeltheder, men vil blot gøre nogle få bemærkninger til enkelte af de foreslåede ændringer.

At grænsen for erhvervsindtægter forhøjes fra 2 000 kr. til 4 000 kr. finder jeg meget rimeligt, men af langt større interesse er den foreslåede ændring af størrelsen af det beløb, der som skatteansættelse er bestemmende for at falde ind under erhvervsbeskatningen. Dette beløb har, som jeg nævnte før, siden 1946 været 5 000 kr., men foreslås nu ændret til den til enhver tid i erhvervskommunen gældende sygekassegrænse, og denne vil fra 1. april være 8 300 kr. i hovedstaden, 7 700 kr. i provinsbyerne og 6 700 kr. i landdistrikterne. Her sker der altså en betydelig forhøjelse af den indtægtsgrænse, ved hvilken man kommer ind under erhvervsbeskatningen. Der er det gode ved denne ordning, at sygekassegrænsen er bevægelig, idet den følger prisniveauet. Men jeg finder også, at den er en mere rimelig og retfærdig grænse for erhvervsbeskatningen end den hidtidige, for det må være sådan, som jeg sagde før, at der først